

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: Ing. M.Z., zastoupeného Mgr. Petrem Šlaufem, advokátem se sídlem Kamenická 1,
 Plzeň, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v
 řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 16.1.2014 č.j. DSH/19614/13**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 20.11.2013 č.j. MMP/223112/13, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, pro porušení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, pro porušení § 6 odst. 8 písm. b) téhož zákona a z přestupku podle § 83 odst. 1 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích), pro porušení § 38 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.500,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že žalovaný porušil **§ 89 odst. 2 správního řádu**, když nepřezkoumal zákonnost rozhodnutí v celém rozsahu, resp. dospěl k nesprávnému skutkovému zjištění, když nepostupoval v souladu s judikátem obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.3.2010 č.j. **3Ads 143/2009-47**. Žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně presumoval společenskou nebezpečnost všech skutků bez toho, že by u každého jednotlivého skutku provedl dokazování o jeho společenské škodlivosti. Nebylo postaveno najisto, že došlo u každého jednotlivého skutku i k porušení materiální stránky přestupku, nelze mít za prokázané, že došlo k naplnění skutkové podstaty daného skutku. Správní orgán I. stupně podle žalobce vypustil dokazování o tom, který právem chráněný zájem byl porušen či ohrožen jednotlivými skutky, jakým způsobem a v jaké intenzitě. Z tohoto hlediska je rozhodnutí podle žalobce nepřezkoumatelné a v rozporu s **§ 68 odst. 3 správního řádu**. Podle žalobce se správní orgán I. stupně musí zabývat i obligatorními znaky skutkové podstaty přestupku, tj. subjektem, subjektivní stránkou (zavinění, pohnutka), objektem, objektivní stránkou (jednání, následek a kauzální nexus). Podle tvrzení žalobce se správní orgán I. stupně nezabýval jednotlivě u každého skutku všemi obligatorními znaky toho konkrétního skutku. Podle žalobce správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou materiální pravdy dle **§ 3 správního řádu**. Podle žalobce rovněž správní orgány nezjistily všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce podle **§ 50 odst. 3 správního řádu**. Zejména se správní orgány nevypořádaly s návrhem žalobce na důkaz úplným manuálem uživatele, návrhem na předložení obrázku se skutečnými hodnotami, na výslech svědka H. a na předložení záznamu o tom, že měřicí přístroj byl v době měření v pořádku. Podle žalobce se správní orgány nezákonně vypořádaly s předběžnými otázkami vznesenými žalobcem, zda policisté postupovali v souladu s právními předpisy, závaznými pokyny a za účelem zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Není-li správní orgán příslušný o takové otázce rozhodovat, nemůže si ani učinit sám úsudek o této předběžné otázce, neboť k tomu není ze zákona příslušným orgánem.

Podle tvrzení žalobce dále správní orgán I. stupně při určení druhu sankce a její výměry nepřihlédl k okolnostem, k pohnutkám a k osobě pachatele v rozporu s **§ 12 zákona o přestupcích**. Žalobce rovněž tvrdil porušení **§ 36 odst. 3 správního řádu**, když podle jeho tvrzení správní orgán I. stupně navodil v žalobci důvodnou představu o tom, že provede navržené důkazy zejména výslech nstržm. V., resp. že obstarávání podkladů nebylo ukončeno. Žalobce měl za to, že správní orgán I. stupně v něm navodil důvodnou představu o tom, že přestože žalobci sdělil, že dokazování ukončil, dokazování neukončil, a o dalším postupu včetně lhůty, k jakému datu správní orgán I. stupně hodlá vydat rozhodnutí, bude informován. To však správní orgán I. stupně neučinil. Správní orgán I. stupně ani nevydal usnesení, kterým by žalobci sdělil, že má právo vyjádřit se k podkladům dle **§ 36 odst. 3 správního řádu**. Žalobce neměl hodnověrnou informaci o tom, že bylo ukončeno obstarávání podkladů. Takového úkonu, kterým by správní orgán I. stupně oznámil skutečnost, že obstarávání podkladů bylo ukončeno a že žalobce má možnost vyjádřit se dle **§ 36 odst. 3 správního řádu** do určitého data, se žalobci ze strany správního orgánu nedostalo.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na napadené rozhodnutí.

V **replíce** žalobce namítal, že nepřezkoumal-li žalovaný, zda správní orgán I. stupně vzal všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníka v řízení a vzal-li

stav věci zjištěných správním orgánem I. stupně za základ rozhodnutí, který neměl oporu v provedeném dokazování, resp. nepřezkoumal-li žalovaný, zda správní orgán I. stupně postavil najisto, že došlo u každého skutku k naplnění materiální stránky přestupku, nezabýval se jednotlivě u každého skutku všemi znaky tohoto skutku a nepřihlédl při určení druhu sankce a její výměry k okolnostem, k pohnutkám a k osobě pachatele, postupoval v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 14.5.2013, podle něhož žalobce v tento den ve 13:07 hodin v Plzni na Rokycanské ulici ve směru jízdy do centra jel s vozidlem VW Sharan RZ ... a s přípojným vozidlem SPZ ... rychlostí 64 km/hod již po odečtení odchylky. Řidič podle oznámení přestupku nepředložil stanovené doklady k řízení a provozu motorového vozidla a na přípojném vozidle byla zjištěna neplatná STK. Žalobce se vyjádřil tak, že podle něho rychlost nebyla měřena objektivně, že jel souběžně s jinými vozy, ale zastaven byl pouze on. Doklady na jiné firemní auto vzal omylem a nabídka na okamžité dodání správných dokladů nebyla přijata. Podle úředního záznamu PČR ze dne 14.5.2013 řidič na místě silniční kontroly nepředložil osvědčení o registraci obou vozidel a dotazem do IS registru vozidel bylo zjištěno, že vozidlo nemá platnou technickou prohlídku. Řidič podle oznámení nejprve s přestupky souhlasil a byl je ochoten vyřešit blokovou pokutu, ale poté, co přeparkoval vozidlo, si celou věc rozmyslel a uvedl, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Z toho důvodu bylo sepsáno oznámení o přestupku. Žalobce nepožadoval ke kontrole ověřovací list měřiče rychlosti. Dále je součástí spisu záznam o přestupku datovaný 14.5.2013 ve 13:07:27 hodin spolu s fotografií naměřeného vozidla, na které je čitelná registrační značka vozidla a rovněž jsou vidět kola přípojného vozidla. Dále je součástí spisu fotografie přípojného vozidla s uvedenou registrační značkou a s nálepkou vyznačující dobu platnosti technické kontroly. Součástí správního spisu je i ověřovací list Českého metrologického institutu k silničnímu laserovému rychloměru č. 8012-OL-772-13 s dobou platnosti do 21.4.2014 pro radar typu MicroDigiCam LTI. Podle výpisu z registru vozidel týkajícího se připojeného vozidla uvedené SPZ ze dne 14.5.2013 platnost technické prohlídky vozidla skončila 18.9.2010. Podle úředního záznamu PČR ze dne 28.5.2013 při sepisování oznámení přestupku a v úředním záznamu došlo k administrativní chybě a bylo uvedeno místo spáchání přestupku ve směru z centra města, avšak správně mělo být uvedeno do centra města.

Správní orgán I. stupně rozhodl ve věci nejprve příkazem ze dne 3.6.2013, proti němuž žalobce podal odpor, ve kterém namítal, že v záznamu o přestupku jsou patrná i jiná motorová vozidla, a proto je otázkou, zda nebylo měření ovlivněno rušivou reflexí, která se projevuje vícenásobným naměřením jednoho vozidla, případně se projevuje záměnou vozidla. Dále žalobce namítal, že policisté měřili rychlost na stanovišti, kde nelze provádět měření právě kvůli vysoké pravděpodobnosti rušivé reflexe. Podle žalobce měření neproběhlo v souladu s právními předpisy, závaznými pokyny a za účelem zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Tím spíš, když PČR postupuje na místě kontroly tak, že záleží na jejím rozhodnutí, zda zastaví všechny řidiče vozidel. Pokud PČR nezastavovala všechny účastníky provozu, kteří se měli dopouštět porušení pravidel silničního provozu, měření neproběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti a plynulosti dle **§ 70a zákona o silničním provozu**. Poté je podle žalobce takové měření rychlosti nezákonné. Dále podle tvrzení žalobce měl správní orgán postupovat v souladu s **§ 57 odst. 1 správního řádu** a dát podnět k řešení předběžné otázky, zda policisté postupovali

v souladu s právními předpisy, závaznými pokyny a za účelem zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.

Svědék D.K. uvedl, že předmětného dne s kolegy prováděli dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a měření rychlosti jízdy na Rokycanské třídě do centra města na přímém přehledném úseku této silnice. Vzhledem k tomu, že měřená vozidla byla na jejich dohled, nemohlo dojít k záměně vozidla ani ke změně osádky od doby změření rychlosti do zastavení. Obsluhou radaru policistou T. byla nahlášena překročená rychlost řidičem vozidla VW Sharan s přívěsem, kterému bylo naměřeno 64 km/hod. Pan T. řidiče nasměroval do ulice Jiřinové a následně ho zde zastavil policista K. Po zastavení řidič nepředložil osvědčení o registraci vozidel s tím, že doklady zapomněl doma, a projevil snahu je dovézt. Bylo zjištěno, že přívěsné vozidlo má prošlou technickou prohlídku řádově 2 roky, což bylo ověřeno i lustrací v evidencích PČR a přívěs byl nafocen včetně zadní registrační značky s prošlou známkou platnosti STK. Řidič s přestupkem na místě nejprve souhlasil i s blokovou pokutou ve výši 2.000,- Kč, což si však později rozmyslel, a proto byly přestupky oznámeny ke správnímu řízení. Další jízda s přívěsným vozidlem bez STK byla řidiči zakázána, přívěs byl odpojen a řidič pokračoval bez něho. Podle tohoto svědka nemohlo dojít ke změření jiného vozidla, neboť laserový radar vždy snímá jen první jedoucí a zaměřené vozidlo, kdy se zaměřuje na přední registrační značku a výstup z tohoto radaru je synchronní se záznamem o přestupku, tedy s pořízenou fotografií a s daty uvedenými v záznamu o přestupku. Jelikož je vždy snímáno a měřeno první vozidlo, nemohlo z téhož důvodu dojít ani k součtu rychlostí více vozidel. Další překročení jízdy lze zadokumentovat v řádu vteřin, jakmile je zaměřeno další vozidlo. Bezprostředně po zjištění překročené rychlosti žalobcem nebylo zjištěno další překročení maximální dovolené rychlosti, neboť obsluha radaru začala zastavovat vozidlo žalobce, a proto v tuto dobu nebyla rychlost jiných vozidel měřena. Svědek uvedl, že byl proškolen k ovládání radarového zařízení. Od obsluhy radaru byl cca 3 metry. Jelikož je pak na snímku pouze předmětné vozidlo, ostatní vozidla měřena nebyla.

Ze svědecké výpovědi D.T. vyplývá, že policisté prováděli dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a měřili rychlost na Rokycanské třídě ve směru do města v místě u křižovatky s ulicí Jiřinovou. K práci s radarem MicrodigiCam LTI byl tento policista řádně proškolen. Místo měření bylo na přímém přehledném úseku Rokycanské třídy a bylo na dohled od místa měření. Vzhledem k tomu nemohlo dojít ani k záměně měřeného vozidla v době od jeho změření do zastavení nebo ke změně osádky ve vozidle. Tento svědek naměřil vozidlu žalobce rychlost a neprodleně ji nahlásil kolegům stojícím za ním na odstavném stanovišti. Následně tento svědek vozidlo zastavil a nasměroval do ulice Jiřinové, kam jej odklonil. Jednoznačně byla rychlost naměřena tomuto vozidlu a došlo k pořízení záznamu rychlosti výhradně tohoto vozidla. Ze záznamu byl vyhotoven snímek, přičemž tato data jsou generována radarem, kdy do data jsou dopisována pouze data jako typ vozidla a registrační značka, která však musí souhlasit s pořízenou fotografií. Podle svědka nemůže dojít v průběhu měření k záměně měřeného vozidla, neboť na radaru je zaznamenán křížkem bod, které vozidlo a ve kterém místě bylo změřeno, přičemž některá zařízení tyto body přenáší, některá nikoli. Měří se pouze jedno vozidlo, které je v zaměřovači a technicky nelze měřit dvě vozidla najednou, to by radar vygeneroval chybu a vozidlo by nezměřil. Laserový radar vždy snímá jen první jedoucí a zaměřené vozidlo, přičemž výstup z tohoto radaru je synchronní se záznamem o přestupku včetně pořízené fotografie. Rovněž nemůže dojít k součtu rychlostí více vozidel, když je

snímáno a měřeno pouze jedno vozidlo. Pokud by např. před měřeným vozidlem projelo jiné vozidlo, byla by radarem vygenerována chyba a ke změření by vůbec nedošlo. Vozidlo svědek zaměřuje na jeho pevnou část karosérie, tedy na přední RZ nebo na kapotu vozidla, kdy na základě toho dojde k sejmutí a vyhodnocení laserového paprsku. Svědek vyloučil změření jiného vozidla. Dokumentovat další překročení rychlosti je možné podle svědka asi po další vteřině na základě dalšího zaměření a namáčknutí. Svědek vozidlo žalobce naměřil a odstavil do ulice Jiřinové a až následně po určité době pokračoval v dalším měření. Vzhledem k zastavování vozidla žalobce a k zákrytu ostatních vozidel jeho vozidlem již další vozidla bezprostředně jedoucí za ním nebyla měřena. Svědek podle svého tvrzení byl proškolen na záznamové zařízení. Se záznamy po změření nelze manipulovat, proti tomu je zařízení chráněno. Dále se pořizuje o zaznamenaných údajích záznam o přestupku, který však již prováděl nadřízený svědka pan H. Ten tedy provádí výtisk. Svědek nastavil záznamové zařízení podle svého tvrzení tak, že provedl vizuální kontrolu zapojení, zdali je vše podle návodu, ale pokud by tomu tak nebylo, přístroj by vykázal chybu a nezměřil by. V daném případě byl přístroj zcela v pořádku. Návod má svědek u sebe ve služebním vozidle a kromě toho si kroky zapojení pamatuje. Na fotografii bylo přípojné vozidlo zachyceno bez vozidla žalobce proto, že policisté zakázali řidiči další jízdu, a ten vozidlo od přívěsu odpojil. Následně byla pořízena fotodokumentace.

Svědék M.B. rovněž potvrdil, že s kolegy prováděli dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a měřili rychlost na Rokycanské třídě do centra města na přehledném přímém úseku a nemohlo dojít k záměně měřeného vozidla. Kolegou T. jim byla oznámena překročená rychlost jízdy řidičem soupravy motorového vozidla a přívěsu, který nepředložil osvědčení o registraci obou vozidel s tím, že je zapomněl. Bylo zjištěno, že přívěsné vozidlo má prošlou technickou prohlídku a přívěs byl nafocen, což provedl tento svědek po odpojení přívěsu. Podle tohoto svědka nemohlo dojít k záměně měřeného vozidla, když laserový radar snímá jen jedno konkrétní vozidlo, které je zaměřeno, a technicky je toto zcela nemožné. Výstup z radaru je synchronní se záznamem o přestupku, tedy s pořízenou fotografií a s daty v záznamu o přestupku, kdy záznam na obrazovce radaru zaznamenává přímo i místo zaměření vozidla. Po pořízení snímku nelze s daty jakkoli manipulovat. Ke změření rychlosti jiného vozidla podle svědka nemohlo dojít, když je snímáno jen jedno vozidlo, na které se míří laserovým paprskem na jeho pevnou část, a z téhož důvodu nemohlo dojít ani k součtu rychlostí. Další měření je pak možné v řádu vteřin s tím, že musí být vozidlo opětovně zaměřeno na pevnou část a zmáčknuta spoušť radaru. Rovněž tento svědek potvrdil, že je proškolen k obsluze záznamového zařízení. Nižší rychlosti, než jsou minimální nastavené, radar nezaznamenává. K existenci rušivých reflexí svědek uvedl, že je mu známo, že nelze vozidlo změřit např. naměřením na skla vozidla, popř. antiradary. Svědek dále potvrdil, že i na tomto úseku bylo prováděno měření za účelem zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, když tato činnost je prováděna na základě vyhodnocení např. nebezpečných úseků a zvýšené nehodovosti. Tyto skutečnosti jsou pak zaznamenávány v listu hlídky. K nepředložení dokladu o registraci vozidel svědek uvedl, že řidič byl k předložení těchto dokladů na místě vyzván, protože je povinen je mít v době jízdy u sebe. Pakliže je nemá, není zákonná povinnost tyto doklady obstarávat dodatečně, či čekat na jejich dodání.

Žalobce následně navrhl obstatat jako důkaz potvrzení, že npor. T. byl proškolen k obsluze záznamového zařízení, důkaz, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti a

plynulosti silničního provozu, že jednání kladená za vinu žalobci jsou společensky škodlivá, odborné vyjádření z akreditovaného střediska za účelem zjištění, na jakém principu funguje záznamové zařízení MicroDigiCam LTI, jak ovlivňují rušivé reflexe naměřené hodnoty a jaký vliv na změření mají ostatní účastníci provozu zřetelní na fotografii a jaký vliv má skutečnost, že policista, který obsluhoval zařízení, nepostupoval v souladu s návodem, dále záznam o tom, že měřicí přístroj byl v pořádku. Žalobce dal také podnět k vyřešení předběžné otázky, zda policisté postupovali v souladu s právními předpisy, závaznými pokyny a za účelem zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Dále žalobce navrhl provedení svědeckého výslechu pana H. vzhledem k tomu, že záznam o přestupku neobsahuje všechny náležitosti.

Součástí správního spisu je osvědčení policisty D.T. o absolvování školení operátora laserového měřiče MicroDigiCam LTI ze dne 15.6.2010. Dále je součástí správního spisu manuál uživatele systému MicroDigiCam verze 4.1, resp. výtažek z něho. Z tohoto návodu vyplývá, že ověření rychloměru spočívá v posouzení shody se schváleným typem a přezkoušení metrologických a technických vlastností každého jednotlivého rychloměru a jeho kladný výsledek je deklarován vydáním ověřovacího listu a umístěním úředních značek na rychloměr. Pořízení digitálního snímku současně s měřením rychlosti zajišťuje, že zaznamenané vozidlo je to, na které byl zaměřen laser. Dále z návodu vyplývá, že správně provedené měření s uložením snímku je signalizované dvěma pípnutími krátce po sobě, naopak jediné pípnutí signalizuje chybu měření a na displeji se objeví chybové hlášení a snímek se neuloží. Ihned po pípnutí lze opakovat další měření.

Součástí správního spisu je i certifikát Českého metrologického institutu o schválení typu měřidla MicroDigiCam LTI typu TCM162/04-4104 s platností do 10.10.2014 obsahující protokol o technické zkoušce. Z protokolu vyplývá, že po úspěšně vykonaných metrologických zkouškách se vystavuje ověřovací list a na rychloměru se umísťují úřední značky.

V předvolání ze dne 28.1.2008 k jednání nařízenému na 2.10.2013 byl žalobce poučen, že podle **§ 36 odst. 3 správního řádu** bude mít před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k jeho podkladům, přičemž tuto možnost bude mít v závěru ústního jednání po provedeném dokazování. Z protokolu o tomto jednání vyplývá, že žalobce požádal o poskytnutí přiměřené lhůty k písemnému vyjádření a k případnému doplnění důkazů. V závěru jednání správní orgán seznámil zmocněnce žalobce v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu se všemi podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že dokazování je skončeno a že zmocněnec bere na vědomí, že písemné vyhotovení rozhodnutí bude zasláno žalobci, příp. o dalším postupu bude žalobce vyrozuměn prostřednictvím svého zmocněnce. Usnesením ze dne 7.10.2013 stanovil správní orgán I. stupně žalobci doložit písemné vyjádření ve věci a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě do 10 pracovních dnů ode dne oznámení usnesení. Na toto reagoval žalobce vyjádřením ze dne 21.10.2013. Žalobce zde zejména namítal neúplnost manuálu uživatele s návrhem na předložení úplné verze s tím, že z částečného manuálu nevyplývá, jaké jsou následky nesprávného nastavení. Žalobce přitom tvrdil, že měřicí zařízení nebylo nastaveno správně, když vykazovalo nesprávné hodnoty. Dále žalobce navrhl důkaz odborným vyjádřením ke zjištění, zda měřicí zařízení vykazovalo správné hodnoty a důkaz, že na měřicím zařízení nebyly prováděny žádné změny a že nebylo poškozeno. Dále žalobce poukázal na to, že dle certifikátu o schválení typu měřidla se na obrazové dokumentaci, resp. na záznamu o přestupku nachází údaje jako datum, rychlost, číslo snímku i výrobní číslo

měřicího zařízení atd., což se má nacházet přímo na obrázku, a nikoli v tabulce pod tímto obrázkem. Tabulka, která se nachází pod obrázkem však s obrázkem (výstupem) z měřicího zařízení nesouhlasí, proto žalobce navrhl důkaz skutečným výstupem z měřicího zařízení, resp. obrázkem se skutečnými hodnotami z měřicího zařízení. Dále žalobce namítal, že svědek D.T. při jednání odmítl popsat jednotlivé kroky zapojení měřicího zařízení, proto žalobce navrhl přerušit řízení a dát podnět k vyřešení předběžné otázky, zda tento svědek postupoval v souladu či rozporu se zákony, když podal neúplnou svědeckou výpověď a zamlčel podstatné skutečnosti týkající se nastavení měřicího zařízení.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným z výše označených přestupků s odůvodněním, že správní orgán vylučuje možnost, že by zjištěná rychlost vozidla mohla být ovlivněna rušivou reflexí, která se projevuje vícenásobným naměřením či záměnou s jinými vozidly. Jak vyplývá z manuálu rychloměru systému MicroDigiCam, může být laser ovládán v manuálním i automatickém módu. V obou případech je technicky vyloučeno, aby zaznamenané vozidlo nebylo to, na které byl zaměřen laser, a tedy to, které bylo v inkriminované době měřeno. V tomto směru jsou rušivé reflexe vyloučeny. Po zaměření požadovaného cíle červeným záměrným bodem v hledáčku přístroje a po stisknutí spouště laseru je změřena rychlost a vzdálenost měřeného vozidla a poslána do záznamového zařízení – Pocket PC, které porovná naměřenou rychlost s limitem. Kamera uloží snímek do paměti záznamového zařízení. V případě nesprávné obsluhy, např. z důvodu posunu zaměřovacího bodu laseru, přístroj vyhodnotí chybu a měření neprovede. Podle správního orgánu žádné skutkové okolnosti mimo ničím nedoložené tvrzení žalobce nenaspovídají tomu, že by rychloměr nesprávně měřil. Bezchybnou funkčnost radarového zařízení, výše popsany způsob jeho obsluhy a nemožnost záměny měřeného vozidla v návaznosti na případné chybové hlášení současně stvrzují i svědecké výpovědi zakročujících policistů, zejména D.T., který byl obsluhou radaru, a k této obsluze byl i odborně způsobilý, jak prokazuje osvědčení o absolvování školení operátora laserového měřiče. Správní orgán neuznal ani námitku, že měření neproběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, neboť zastaven a kontrolován byl pouze žalobce jedoucí stejnou rychlostí jako ostatní vozidla, ani podnět žalobce k řešení předběžné otázky, zdali policisté postupovali v souladu s právními předpisy, závaznými pokyny a za účelem zvýšení bezpečnosti a plynulosti provozu. Podle správního orgánu I. stupně žalobce kromě tvrzení o stejné rychlosti souběžně jedoucích vozidel nepředložil žádný důkaz, že i ze strany dalších řidičů došlo k protiprávnímu jednání. Za takovýto důkaz nelze považovat přítomnost ostatních vozidel zachycených v pozadí snímku. Ačkoli ze spisu nevyplývá, že by byla zjištěna překročená rychlost jízdy ještě jinému účastníku silničního provozu, v případě policíí zaznamenaného překročení jízdy ze strany více řidičů může PČR takové přestupky řešit např. i dodatečným předvoláním řidičů těchto vozidel. I kdyby došlo k situaci nastíněné žalobcem, odpovědnosti za jeho protiprávní jednání by ho to nezprostilo. Správní orgán v dané věci neshledal nezákonný postup PČR a nadto není podle svého tvrzení kompetentním orgánem k hodnocení zákonnosti služebního postupu orgánu PČR. Tímto kontrolním orgánem je Generální inspekce bezpečnostních sborů, na kterou se může kterýkoli občan obrátit. Vzhledem k tomu shledal správní orgán předběžnou otázku zcela nedůvodnou. K tvrzení žalobce o nenaplnění formální a materiální stránky přestupku správní orgán uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že žalobce byl v inkriminované době řidičem předmětné soupravy. Ze všech svědeckých výpovědí vyplývá, že žalobce byl na místě silniční kontroly coby řidič této soupravy zastaven a kontrolován hlídkou PČR. Byl v rámci kontroly ztotožněn dle předloženého občanského a

řidičského průkazu, což vyplývá i z tiskopisu oznámení přestupku, kde se vyjádřil slovy „jel jsem souběžně s jinými vozy, ale zastavený jsem byl pouze já“. Správní orgán neshledal jakoukoli spojitost mezi rychlostí jízdy soupravy žalobce s rychlostí jízdy ostatních účastníků silničního provozu. K námitce, že ve výřezu fotografie chybí podstatné náležitosti, jako číslo snímku, maximální povolená a naměřená rychlost a datum, správní orgán uvedl, že tyto náležitosti se na fotografii u tohoto typu silničního laserového rychloměru nezobrazují. Zobrazují se toliko pod snímek vozidla v automaticky generované tabulce. Tato skutečnost vyplývá ze svědecké výpovědi D.K. Zmíněné údaje jsou viditelné pouze na radaru a na následném písemném výstupu z něho. Ze svědecké výpovědi D.T. vyplývá, že záznamové zařízení automaticky generuje rychlost, foto, čas a den měření, vzdálenost měření a obsluhou předem zadané informace jako místo měření, povolená rychlost a identifikace policisty. Po změření vozidla jsou všechny údaje neměnné. K žalobcem navrženému důkazu, zda měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, popř. zda žalobcova jednání jsou společensky škodlivá, správní orgán uvedl, že takové důkazy považuje za irelevantní. Všechna jednání vykazují skutkové znaky přestupků a jako přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu jsou výslovně uvedeny v zákoně o silničním provozu. Není podle správního orgánu sebemenších pochyb, že tato jednání jsou společensky škodlivá. V návaznosti na inkriminovaný úsek komunikace, tedy ulici Rokycanskou, která je jednou z hlavních komunikačních tepen procházejících krajským městem, a v odpoledních hodinách s vyšší frekvencí účastníků silničního provozu, správní orgán nemá jakoukoli pochybnost o tom, že za těchto podmínek je činnost PČR spojená s kontrolou dodržování rychlostí jízdy vozidel, a tím i jednáním směřujícím ke zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Tato činnost PČR je přímo spojená s odhalováním páchaných přestupků neukázněnými řidiči. K návrhu žalobce na důkaz odborným vyjádřením z akreditovaného střediska za účelem zjištění, na jakém principu funguje záznamové zařízení s posouzením vlivů rušivých reflexí, a ohledně otázky, jaký vliv má skutečnost, že policista nepostupoval v souladu s návodem k tomuto zařízení, a dále ohledně záznamu o tom, že měřicí přístroj byl v pořádku, správní orgán tyto důkazy neprovedl, neboť v dané věci opatřil podstatnou část manuálu uživatele systému MicroDigiCam verze 4.1 CZ a certifikát o schválení typu měřidla, z nichž je zřejmý princip fungování i způsob obsluhy záznamového zařízení, a tyto podklady považuje správní orgán za dostačující. K otázce možného vlivu ostatních vozidel a rušivých reflexí na měření správní orgán uvedl, že jak vyplývá z manuálu uživatele, pokud by při měření došlo k chybě či nezaměření cílového vozidla, přístroj by takovéto měření vyhodnotil jako chybné a žádné hodnoty by nezaznamenal. Svědek K. v tom směru uvedl, že v průběhu měření rychlosti nemůže dojít k záměně měřeného vozidla, neboť laserový radar vždy snímá jen prvé zaměřené vozidlo, které se zaměřuje na jeho přední registrační značku. Výstup z radaru je synchronní se záznamem o přestupku, tedy s pořízenou fotografií a s daty na záznamu o přestupku. Při měření nemůže dojít k součtu rychlostí vozidel, když radarové zařízení umožňuje vždy zaznamenávat rychlost pouze jednoho vozidla. Podle svědka T. nemůže v průběhu měření dojít k záměně vozidel, ani ke zkreslení výsledku měření. Na radaru je v době měření zaznamenán křížkem bod, které vozidlo je měřeno, přičemž některá radarová zařízení tento bod přenáší na záznam o přestupku a jiná nikoli. Rychlost tedy lze změřit pouze vozidlu, které má obsluha v zaměřovači přístroje, a je technicky nemožné měřit dvě vozidla najednou. V takovém případě by radar vygeneroval chybu a vozidlo by nezměřil. Správní orgán I. stupně poukázal i na výpověď svědka M.B., podle něhož v průběhu měření nemůže dojít k záměně vozidel či zkreslení výsledku měření, když radar snímá jen jedno konkrétní vozidlo a po vyhotovení záznamu

v radaru nelze s daty jakkoli manipulovat. K tvrzení žalobce, že policista nepostupoval v souladu s návodem k radarovému zařízení, správní orgán uvedl, že ze spisového materiálu tyto skutečnosti nevyplývají. Svědek T. se vyjádřil, že postupoval dle návodu k obsluze, který měl k dispozici ve služebním vozidle, a že kroky zapojení si pamatuje. K návrhu na provedení svědecké výpovědi pana H. správní orgán konstatoval, že tento důkaz považuje za nadbytečný, neboť výstup z radarového zařízení, tedy záznam o přestupku obsahuje všechny požadované náležitosti. Správné nastavení radarového zařízení je podle správního orgánu zřejmé z vyhotoveného snímku na záznamu přestupku, neboť je zde zachyceno vozidlo obviněného zaujímající převážnou část snímku. K namítanému úhlu mezi měřícím paprskem a směrem pohybu vozidel, který má být dle manuálu co nejmenší, správní orgán uvedl, že se jedná o tzv. cosinus efekt, který je znám správnímu orgánu z vlastního povědomí. V této souvislosti platí pravidlo, že čím je úhel větší, resp. měřící přístroj od proudu měřených vozidel dále, tím je zmenšení naměřené rychlosti vůči skutečné rychlosti větší. V praxi to tedy vždy znamená, že čím je větší tento úhel, je tato skutečnost vždy ve prospěch řidiče, neboť je mu naměřena rychlost nižší nežli reálná. Vzhledem k tomu je v manuálu doporučován daný úhel co nejmenší. K tvrzení žalobce ohledně možných změn či poškození měřícího zařízení správní orgán uvedl, že se jedná pouze o ničím nepodložené spekulativní domněnky. Bezchybnou funkčnost zařízení dokládá schválení typu měřidla a povinné pravidelné ověřování funkčnosti. Tyto skutečnosti prokazují certifikát schválení typu měřidla a ověřovací list platný do 21.4.2014. K námitce na podnět k zodpovězení předběžné otázky, zdali svědek T. svojí neúplnou výpovědí nepostupoval v rozporu se zákonem, když zamlčel podstatné okolnosti týkající se nastavení měřícího zařízení, k čemuž odmítl zodpovědět otázku zmocněnce žalobce, správní orgán uvedl, že svědek uvedl, že radarové zařízení nastavil dle návodu k obsluze. Správní orgán opětovně konstatoval, že rychloměr žádnou závadu nevykázal, z čehož je rovněž zřejmé, že byl zapojen v souladu s návodem k obsluze. Z toho důvodu správní orgán neshledal důvod k řešení předběžné otázky, neboť ve výpovědi svědka T. neshledal úmyslné uvedení neúplného údaje. Správní orgán rovněž poukázal na výpovědi D.K., D.T. a M.B., coby zakročujících policistů s tím, že tyto se vzájemně shodují v podstatných okolnostech a jednání žalobce nerozporují ani nevyvrací. Správní orgán neměl důvod zpochybňovat skutečnosti zjištěné policisty v rámci plnění jejich služebních povinností, neboť nebylo zjištěno, že by některý z policistů měl osobní zájem na poškození žalobce. Správní orgán hodnotil rovněž všechny listinné podklady s provedenými důkazy. Oznámení přestupku v návaznosti na úřední záznam, společně se záznamem o přestupku a s vyjádřením svědků prokazují podle správního orgánu překročení nejvyšší dovolené rychlosti, neboť po odečtení odchylky považuje správní orgán za prokázanou nejnižší rychlost jízdy žalobce 64 km/hod., čímž byla překročena nejvyšší rychlost stanovená podle **§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu** nejméně o 14 km/hod., v důsledku čehož byla naplněna skutková podstata přestupku podle **§ 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona o silničním provozu**.

Ve věci provozování a řízení přípojného vozidla, které nesplňovalo technické podmínky pro provoz na pozemních komunikacích, neboť nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti, vycházel správní orgán rovněž z oznámení přestupku, z úředního záznamu, z výpisu z centrální evidence vozidel, podle něhož technická prohlídka byla platná do 18.9.2010, z fotodokumentace přívěsu, jehož součástí je též nálepka vyznačující konec platnosti technické kontroly a z výpovědí svědků K., T. a B., kteří se shodně vyjádřili, že v inkriminované době bylo přívěsné vozidlo vlečeno za vozidlem žalobce, tedy bylo k jízdě

užito, a v rámci silniční kontroly byla zjištěna neplatná technická prohlídka. Podle správního orgánu I. stupně vlečení přívěsného vozidla je prokazatelné i ze záznamu o přestupku, na kterém jsou zřetelně viditelná kola přívěsného vozidla. Porušením **§ 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu** naplnil podle správního orgánu žalobce skutkovou podstatu přestupku podle **§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu**, a jelikož žalobce předmětné vozidlo zároveň provozoval, porušil rovněž **§ 38 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích** a dopustil se přestupku podle **§ 83 odst. 1 písm. d) téhož zákona**. Podle **§ 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích** je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost způsobem stanoveným tímto zákonem. Technickou způsobilost vozidla provozovatel prokázat nemohl s ohledem na neplatnost osvědčení o technické způsobilosti.

Ohledně absence osvědčení o registraci vozidla a přívěsu správní orgán vycházel rovněž z oznámení přestupku, podle něhož při silniční kontrole tyto doklady žalobce nepředložil a na tiskopise se vyjádřil, že si vzal omylem jiné doklady na firemní auto a návrh na okamžité dodání dokladů nebyl ze strany PČR přijat. Podle správního orgánu povinnost mít u sebe při řízení vozidla osvědčení o registraci vozidla je jednoznačně stanovena zákonem. Fyzická absence osvědčení z důvodu záměny za doklady od jiného vozidla nezbavuje odpovědnosti ze spáchání přestupku, stejně jako případné dodatečné doručení dokladů. Žalobce nezbavuje odpovědnosti ani případná nevědomost o absenci dokladů, neboť ke spáchání postačují i zavinění z nedbalosti nevědomé. Oznámení o přestupku a svědecké výpovědi zakročujících policistů podle správního orgánu odůvodňují závěr, že žalobce porušil **§ 6 odst. 8 písm. b) zákona o silničním provozu** a opětovně naplnil skutkovou podstatu přestupku podle **§ 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona**.

Při stanovení druhu a výše uložených sankcí vycházel správní orgán z ust. **§ 12 odst. 2 zákona o přestupcích**, kdy při společném řízení se uloží sankce podle ust. vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Správní orgán vycházel při stanovení peněžité sankce ze závažnosti přestupku podle **§ 83 odst. 1 písm. d) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích** vyjádřené možností uložit pokutu do 50.000,- Kč, avšak zároveň byl vázán spodní hranicí sankce podle **§ 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona o silničním provozu** a ust. **§ 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona** ve výši 1.500,- Kč. Nedodržení rychlostního limitu v obci zhodnotil správní orgán jako závažnější s ohledem na prokázanou rychlost vozidla, kdy se prodlužuje dráha potřebná k zastavení, což může vyústit v přímé ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti se pohybuje nad polovinou rozmezí stanoveného pro naplnění skutkové podstaty daného přestupku, tedy nedošlo k překročení zanedbatelnou měrou, což bylo hodnoceno v neprospěch žalobce. Formu zavinění hodnotil správní orgán jako nedbalost vědomou a s ohledem na formu zavinění nebyla zjišťována pohnutka. Užití přívěsného vozidla nesplňujícího technické podmínky pro provoz na pozemních komunikacích vyhodnotil správní orgán jako závažné porušení zákona o silničním provozu, neboť u takového vozidla nemůže být garantován jeho technický stav, což může vést k ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Smyslem technických prohlídek je zajistit, aby se v provozu pohybovala pouze vozidla, která z hlediska svého technického stavu nebudou představovat nebezpečí pro ostatní účastníky. Správní orgán přihlédl k přitěžující okolnosti doby neplatnosti osvědčení 2 roky a 6 měsíců. Za přitěžující

okolnost shledal správní orgán též okolnost, že žalobce je současně provozovatelem přívěsu, tedy je odpovědný za garanci platného osvědčení o technické způsobilosti. Formu zavinění v tomto případě shledal správní orgán jako nedbalost vědomou a s ohledem na formu zavinění nebyla zjišťována a hodnocena pohnutka. Přestupek spočívající v absenci osvědčení o registraci vozidel hodnotil správní orgán jako méně závažný, avšak přitěžující okolností bylo, že žalobce neměl u sebe osvědčení týkající se obou vozidel. V tomto případě byla formou zavinění nedbalost vědomá, a proto nebyla zjišťována a hodnocena pohnutka. Správní orgán hodnotil místo a čas spáchání přestupku, kdy vozovka je v odpoledních hodinách na Rokycanské třídě v běžném pracovním dni komunikací s vyšší frekvencí účastníků silničního provozu, což vyplývá i ze záznamu o přestupku. Tato skutečnost byla hodnocena v neprospěch žalobce a v jeho prospěch bylo hodnoceno, že nedošlo k žádným škodám. Správní orgán hodnotil i osobu žalobce na základě výpisu z evidenční karty z období posledních 3 let, kde je uveden jeden záznam o přestupku týkající se překročení maximální dovolené rychlosti, tedy jednání obdobného charakteru, a vzhledem k tomu již na pochybení žalobce nebylo pohlíženo jako na ojedinělé. V neprospěch žalobce zhodnotil správní orgán skutečnost, že žalobce naplnil skutkovou podstatu 3 přestupků, z toho jednoho opakovaně. Na základě těchto úvah uložil správní orgán peněžitou sankci v dolní polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl k námitce žalobce, že se mu nedostalo informace o ukončení obstarávání podkladů a o vyjádření se před vydáním rozhodnutí, že správní orgán I. stupně při jednání dne 2.10.2013 žalobce prostřednictvím jeho zástupce informoval, že má za to, že skutečný stav je úplně a přesně zjištěn, a proto je dokazování ukončené a bude mu zasláno rozhodnutí ve věci. Dne 7.10.2013 vydal správní orgán I. stupně usnesení podle **§ 36 odst. 1 správního řádu**, jímž byla stanovena lhůta, do kdy má žalobce možnost doručit své vyjádření ve věci. Předběžnou otázkou je otázka, na které závisí vydání rozhodnutí ve věci, současně kterou nepřísluší rozhodnout správnímu orgánu, který vede správní řízení. Správní řád připouští, aby si správní orgán sám učinil úsudek o předmětu a řešení předběžné otázky a na základě toho vydal rozhodnutí. Výsledek tohoto posouzení by se měl podle **§ 68 odst. 3 správního řádu** odrazit v odůvodnění rozhodnutí. Podle žalovaného se správní orgán I. stupně s předběžnou otázkou vznesenou žalobcem vypořádal, zejména zda vrchní asistent D.T. postupoval v souladu či rozporu se zákony, nicméně tuto otázku žalovaný nepovažuje za předběžnou otázku podle **§ 57 správního řádu**, neboť není způsobilou otázkou, na které závisí vydání rozhodnutí ve věci. Policista T. odpověděl na otázky zástupce žalobce a svědecká výpověď trvala od 9:45 do 11:30 hodin. Na jednu z otázek svědek T. odpověděl, že při zapojení přístroje postupoval řádně a postup krátce popsal podle návodu, který má k dispozici ve služebním vozidle, přičemž kroky zapojení si rovněž pamatuje. Podle žalovaného skutečnost, zda svědek T. zamlčel podstatné skutečnosti, není skutečností, na které by záviselo rozhodnutí ve věci, neboť z nepodání úplné svědecké výpovědi by vyplývala pouze delikttní odpovědnost podle § 21 odst. 1 písm. g) zákona o přestupcích. Žalovaný navíc neshledal v jednání svědka Tichého rozpor se zákony. Vzhledem k tomu, že žalovaný nezhodnotil otázku žalobce jako předběžnou, posoudil ji jako námitku účastníka řízení. Žalovaný dále poukázal na **§ 52 věty druhé správního řádu**, podle něhož *správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **5As 104/2008-45** podle žalovaného na daný případ nedopadá, neboť Nejvyšší správní soud projednával překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 2 km/hod, tedy bagatelní překročení. K tvrzení o absenci

materiální stránky přestupku odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2012 č.j. **1As 118/2012-23**, podle něhož „*jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje zájem společnosti. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplňují formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové významné okolnosti, které vylučují, aby byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku.*“ Podle žalovaného se správní orgán I. stupně naplněním materiální stránky přestupku zabýval a v rozhodnutí správně přihlédl k míře vlastního překročení stanovené nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě – obci, kdy prokázanou rychlost vozidla žalobce nelze považovat za bagatelní překročení. Podle žalovaného žalobce z tohoto důvodu nemohl bezpečně reagovat na situace předpokládané (i nepředpokládané) a chránit tak život, zdraví nebo majetek svůj i ostatních. Žalobce neohrožoval jen sebe, ale jak je patrné z fotodokumentace, rovněž ostatní účastníky silničního provozu. Žádné významné okolnosti vylučující porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu společnosti žalovaný neshledal. Rovněž k podnětu žalobce k vyřešení předběžné otázky, zda policisté postupovali v souladu s právními předpisy, závaznými pokyny a za účelem zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, žalovaný opakoval, že podle správního řádu si správní orgán o předmětu a řešení předběžné otázky může učinit úsudek a na základě toho vydat rozhodnutí. Obecně podle žalovaného měření rychlosti vozidel se provádí na základě rozboru dopravně-bezpečnostní situace v místech, kde dochází k častým dopravním nehodám pro nepřiměřenou rychlost, v místech častého porušování právních předpisů a na základě odůvodněných požadavků místní samosprávy. Policisté byli dle zákona oprávněni k měření rychlosti, přičemž Rokycanská třída je právě místem, kde dochází k častému překračování nejvyšší dovolené rychlosti. Cílený dohled PČR považuje žalovaný nejen za represivní, ale zejména za preventivní opatření, neboť nepřiměřená rychlost je dlouhodobě hlavní příčinou dopravních nehod. Žalovaný tak shledal, že měření rychlosti proběhlo v souladu s předpisy, závaznými pokyny a za účelem zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. K tvrzení o porušení **§ 3 správního řádu** žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně provedl svědecké výpovědi zasahujících policistů a po jejich vyhodnocení a vyhodnocení listinných důkazů dospěl k závěru o dostatečném skutkovém zjištění, s čímž se žalovaný ztotožnil. Důkazy jsou v podstatných bodech konzistentní a podle žalovaného se vzájemně doplňují. Po vyhodnocení provedených důkazů tyto vytvořily dostatečně jednoznačně, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupku dopustil. O tom, jak se skutek odehrál, nevznikla žádná pochybnost. Podle žalovaného rovněž proběhlo měření rychlosti v pořádku, tedy v souladu s předpisy a manuálem uživatele, když žalobce nenabídl jediný relevantní důkaz, který by svědčil o opaku. Podle žalovaného nelze dokazovat neexistující skutečnosti, tzv. negativní důkazní teorie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2006 č.j. **3Azs 35/2006-104**). Negativní skutečnost může být prokázána pouze prokázáním komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje (usnesení Ústavního soudu ze dne 4.12.2008 sp. zn. **1 ÚS 2631/08**).

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že nebyla v dané věci řádně zkoumána materiální stránka jednotlivých přestupků dle **§ 2 zákona o přestupcích**. Z výše shrnutého odůvodnění správního orgánu prvního stupně jednoznačně vyplývá, že se tento orgán zabýval i otázkou naplnění materiálního znaku přestupků, tj. zda jednání žalobce, naplňující znaky skutkových podstat několika přestupků, porušuje či ohrožuje zájem chráněný zákonem. Např. ohledně přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti správní orgán poukázal na skutečnost, že nedodržení rychlostního limitu prodlužuje dráhu potřebnou k zastavení, což může vyústit v přímé ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Ohledně přestupku spočívajícího v užití vozidla nesplňujícího technické podmínky pro provoz na pozemních komunikacích správní orgán prvního stupně připomněl, že u takového vozidla nemůže být garantován jeho technický stav, což může vést k ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Smyslem technických prohlídek je zajistit, aby se v provozu pohybovala pouze vozidla, která z hlediska svého technického stavu nebudou představovat nebezpečí pro ostatní účastníky.

Za relevantní soud považuje v této souvislosti poukázat např. na rozsudek NSS čj. **5 As 104/2008-45** ze dne 14.12.2009, podle něhož „*formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i znaky materiální*“ a na rozsudek NSS čj. **5 As 106/2011-77**, kdy byl „*správní orgán povinen zjistit, zda došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku. V souzeném případě je zde v první řadě okolnost spočívající v prokázaném překročení povolené rychlosti téměř o 20 km/hod. Tato skutečnost v intencích citovaného rozsudku by nemusela vést k závěru o dostatku materiální stránky přestupku, nicméně správní orgán nevycházel pouze ze samotného překročení povolené rychlosti, ale zejména z okolností případu*“. Soud má dále za správný poukaz žalovaného na výše cit. rozsudek NSS ze dne 27.9.2012 čj. **1 As 118/2012-23** s tím, že je zřejmé, že ani v projednávaném případě se nejednalo o bagatelní překročení dovolené rychlosti a nebyly zjištěny žádné významné konkrétní skutkové okolnosti, které by mohly zpochybnit závěr o naplnění materiální stránky přestupku.

Soud neuznal ani tvrzení žalobce, že správní orgány neprokázaly naplnění **formální (objektivní) stránky jednotlivých přestupků**. Naopak je opět z výše shrnutého podrobného odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nepochybné, že správní orgán porovnával skutečnosti zjištěné z jednotlivých důkazů (zejména z oznámení přestupku, z radarového záznamu o přestupku a z výpovědí policistů) se zněním jednotlivých skutkových podstat přestupků, a posuzoval u každého přestupku samostatně, zda všechny znaky skutkové podstaty přestupků byly v daném případě naplněny.

Soud nezjistil ani porušení ust. **§ 3 správního řádu** upravujícího zásadu materiální pravdy, neboť byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly žádné důvodné pochybnosti. Ze shora provedeného shrnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně provedl ve věci rozsáhlé dokazování, přičemž mezi důkazy nevznikly žádné rozpory, naopak důkazy tvořily ucelený rámec, který, je-li na něho nahlíženo jako na celek, nemůže vést k jinému logickému závěru, než že se žalobce přestupku dopustil.

Stejně tak není pravdivé tvrzení žalobce, že správní orgány nezjistily všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce podle **§ 50 odst. 3 správního řádu**. Ze

spisu naopak vyplývá, že bylo vyhověno i některým návrhům žalobce na doplnění dokazování (např. opatření části manuálu k radarovému zařízení).

Správní orgány nepochybily ani tím, že neprovedly všechny žalobcem navržené důkazy. Podle **§ 52 správního řádu** účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Soud se ztotožnil se závěry obou správních orgánů ohledně nadbytečnosti dalšího dokazování v dané věci, zejména proto, že tvrzení žalobce o možných pochybeních při měření sestávalo pouze z obecných, konkrétními skutečnostmi nepodložených námitek. Soud z tohoto důvodu shledal nadbytečným výslech policisty H. provádějícího tisk výstupu ze záznamového zařízení, i provádění důkazu úplným manuálem k radarovému zařízení event. dalšími důkazy, které by mohly prověřit správnost provedeného měření.

Námítky žalobce směřovaly i proti porušení ust. **§ 57 odst. 1 správního řádu**, upravujícího postup při řešení předběžných otázek. Podle tohoto ust., *jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán*

a) může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový podnět dát, nebo

b) může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo

c) si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.

Z cit. ust. vyplývá, že správním orgánům je dáno oprávnění učinit si úsudek o předběžné otázce a na základě toho rozhodnout ve věci bez podání podnětu příslušnému orgánu. (To platí samozřejmě kromě vyjmenovaných situací, jakými jsou např. spáchání trestného činu či jiného deliktu a otázky osobního stavu). Ze shora provedeného shrnutí odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný se touto námitkou podrobně zabýval. Žalovaný především správně připomněl tzv. individuální odpovědnost za přestupek. Z ní vyplývá, že žalobce nezbavuje odpovědnosti za spáchání jeho přestupku okolnost, že ostatní řidiči jedoucí v koloně za žalobcem mohli také překročit povolenou rychlost. Žalovaný také poukázal na místo spáchání přestupku jakožto na frekventovaný úsek, u něhož je časté měření rychlosti prováděno policisty za účelem snížení počtu přestupků. Je tedy preventivním opatřením bez ohledu na to, že v konkrétním případě došlo ke změření rychlosti pouze u žalobce.

Tvrzení žalobce, že v tomto případě policisté neměřili rychlost za účelem zvýšení bezpečnosti, nemá podle soudu žádné opodstatnění. Oprávnění Policie České republiky měřit rychlost na pozemních komunikacích je zakotvena v ust. **§ 79a věty první zákona č. 361/2000 Sb.**, podle něhož *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie oprávněna měřit rychlost vozidel*. Neurčitý právní pojem "za účelem

zvýšení bezpečnosti provozu" nepochybně obsahuje i preventivní důvody takového měření, jeho cílem je dosáhnout dodržování pravidel silničního provozu na *všech* pozemních komunikacích. Z toho důvodu se soud ztotožnil s žalovaným v tom, že je nadbytečným zjišťovat od organizačních složek PCR zdůvodnění měření na konkrétní komunikaci.

Z výše shrnutého rozsáhlého odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jednoznačně vyplývá nedůvodnost námitky žalobce, že nebylo v rozporu s **§ 12 zákona o přestupcích** přihlédnuto při určení druhu a výměry sankce k okolnostem, k osobě pachatele a k pohnutkám. Naopak je zřejmé, že kromě pohnutky, kterou správní orgán správně nehodnotil u přestupků spáchaných z nedbalosti, byla při ukládání trestu zvažována jak osoba pachatele, tak i okolnosti přitěžující a polehčující. Z výpisu z evidence přestupků za poslední tři roky bylo zjištěno spáchání 1 obdobného přestupku, v důsledku čehož dospěl správní orgán prvního stupně ke správnému závěru, že na protiprávní jednání žalobce v dané věci již nelze pohlížet jako na ojedinělé pochybení. Správní orgán dále zohlednil řadu okolností polehčujících (nezpůsobení žádné škody) i přitěžujících (překročení rychlosti nezanedbatelnou měrou, delší doba neplatnosti osvědčení o technické způsobilosti u přívěsného vozidla, absence současně 2 osvědčení o registraci vozidel, vyšší frekvence provozu z hlediska místa a času spáchání přestupků). Přesto stanovil správní orgán sankci mírně nad dolní hranicí možné sazby. Na základě provedených úvah soud považuje uložený trest za přiměřený a dostatečně odůvodněný.

Soud neshledal ani porušení ust. **§ 36 odst. 3 správního řádu**, když z výše shrnutého obsahu správního spisu nepochybně vyplývá, že správní orgán poučil žalobce podle tohoto ust. (tj. o možnosti seznámit se v závěru jednání s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve stanoveném termínu) již v předvolání k jednání na 2.10.2013. Z protokolu o tomto jednání pak vyplývá, že správní orgán žalobce informoval, že považuje dokazování za ukončené a že bylo dohodnuto, že žalobce podá k věci písemné vyjádření, k čemuž mu byla usnesením správního orgánu stanovena lhůta. Tohoto práva žalobce využil vyjádřením ze dne 21.10.2013. Podle závěru soudu tímto postupem správního orgánu bylo požadavku stanovenému v ust. **§ 36 odst. 3 správního řádu** učiněno zadost.

Podle **§ 36 odst. 1 správního řádu** *nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy*. Soud má za to, že z cit. ust. nevyplývá, že by správní orgán, který vydal výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí a poté usnesením stanovil lhůtu k písemnému vyjádření, byl povinen ještě nadto vydávat další usnesení, jímž by prohlásil, do kdy mohou účastníci činit své návrhy (arg. zejména „může“). Podle názoru soudu proto správní orgán prvního stupně neporušil ust. **§ 36 odst. 1 správního řádu**, neboť je zřejmé, že žalobci bylo umožněno činit návrhy a podávat vyjádření až do vydání rozhodnutí ve věci. Soud tím neshledal důvodnou námitku, že v žalobci navodil správní orgán domněnku, že bude pokračovat řízení před správním orgánem prvního stupně a že zatím nebude vydáno rozhodnutí ve věci. Z popsaného postupu správní orgánu je podle soudu naopak zřejmé, že žalobce mohl očekávat, že bude následovat vydání rozhodnutí ve věci samé. Správní orgán tudíž neporušil ani zásadu legitimního očekávání ve smyslu **§ 2 odst. 4 správního řádu**.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. srpna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková